

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

Ένας προσωρινός θρίαμβος. Η επανάστασις των στρατιών της 'Ασίας. Η Ειρήνη έκτοπιζεται και ο Κωνσταντίνος απεκαθίσταται στο θρόνον του. Μια σατανική και καταχθονία γυναικία. Ραδιουργίες, σκευωρίες και σκανδαλά. Τό διαχύριτε του αυτοκράτορος. Η Ωραία άκλειυθος Θεοδότη. Η μητέρα που συναμμετεί έναντιον του παιδιου της. Τά φιλέδεξα ένειρα της Ειρήνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είδιμε στο προηγούμενο φύλλο πως η Αυτοκρατεία Ειρήνη, σφετερισμένη τὸ θρόνον τοῦ γιου τῆς Κωνσταντίνου, ἐν ὄνοματι τοῦ ἁλοῖον βασιλευε, κατόρθωσε νὰ καταπύξη κάθε ἀπειτα τοῦ νεαροῦ μονάρχου καὶ τὸν φίλον του ν' ἀναστήσῃ τ' αὐτοκρατορικὰ δικαιώματά του.

Μὰ ὁ θρίαμβὸς τῆς αὐτῆς ἦταν προσωρινός. Δὲν ἐπέθαναν τέσσαρα χρόνια καὶ, ἔξαφνα, τὸ 790, κίνημα ἐξευργαγίαν στὰ στρατεύματα τῆς Μ. 'Ασίας ὑπὲρ τοῦ νεαροῦ αὐτοκράτορος, τὸν ὁποῖον ἐξακολούθησε νὰ ἔχη ὑπὸ τὴν κηδεμονία τῆς ἡ φιλόδοξη μητέρα του. Ἡ στάσις αὐτὴ ἄρχισε πρῶτα ἀπὸ τὸ στρατεύμα τῆς Ἀρμενίας καὶ σιγά-σιγά ἀπλώθηκε σὲ ὅλες τὶς στρατιὰς τῆς 'Ασίας. Ἀρχηγὸς τῆς ἦταν ὁ στρατάρχης Ἀλέξιος Μόξελαι, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ συγγέντισσε ὅλα τὰ στρατεύματά του, ἀξίωσε τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐλευθερίας στὸ νεαρὸ Κωνσταντῖνο καὶ τὴν ἀναγνώρισί του ὡς μοναδικῷ καὶ πραγματικῷ αὐτοκράτορος.

Ἡ Εἰρήνη, βλέποντας ὅτι τὰ πράγματα ἔχουν πάσει ἀσχυμὴ πλοχὴ καὶ ὅτι ἂν ἐπὸλμοσε ν' ἀντιπαραταχθῇ πρὸς τοὺς ἐπαναστάτες, θὰ βρισκόταν γρήγορα σὲ δύσκολὴ θέσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιδοκῆσῃ καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ γιὸ τῆς στὸ θρόνον του, ἐγκαταλείποντας τὴν ἔξουσιάν.

Μὲ λύσσα τῆς καὶ ἀνίκην πειρὴ νὰ κἀνὴ γι' αὐτοὺς τίποτε, εἶδε τότε τὸ νέο αὐτοκράτορα ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ παλάτι τοῦς πρὸ ἀγαπητοῦ τῆς φίλου. Ὁ Στανάρδος, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς καὶ κρισιότερος συνεργάτης τῆς τῆς, ἔξοριστρε στήν Ἀρμενία, ἀφοῦ προηγουμένως, γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίουν, τὸν ἐκοθύρναν. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἀέτιος, ἄλλος ἔμπιστος συνεργάτης τῆς, ἔλαθε τὴ ἴδια. Μὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἀναγκάστηκε ν' ἀποσυρθῇ στὸ ἱερόγον ἀνάτορο τῆς τοῦ Ἐλευθερίου, ἐνὸς συγγενόσους ἔβλεπε νὰ συγγενίζονται γύρω ἀπ' τὸ νέο ἡγεμόνα, τὸ γιὸ τῆς, Σλαὶ ἐκείνου, τοὺς ὁποῖους αὐτὴ εἶχε πολεμήσει, ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τὸν εἰκόνον, τῆς ὁποῖες αὐτὴ εἶχε ἀναστύλωσει.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ὁ Κωνσταντῖνος VI δὲν ἔτρεφε κανένα μῦθος ἐναντίον τῆς μητέρας του. Γι' αὐτὸ, ἕνα χρόνον μετὰ τὴν ἀποκατάστασί του στ' αὐτοκρατορικὰ δικαιώματα, ἱσοκρίπτοντας σὲς παραλήψεις τῆς, τὴν ἀνεξάλεσε στὸ Ἱερὸν Παλάτιον, τῆς ἑνοῦδωσε τὸν τίτλο τῆς αὐτοκρατειρας καὶ μοιράστηκε μαζὺ τῆς τὴν ἔξουσιάν. Συγγενόσους, μαζὺ τῆς, ὁ ἀδύνατος αὐτὸς αὐτοκράτορας, ἀνεξάλεσε ἀπὸ τὴν ἔξουσιάν του καὶ τὸν εἰνοουμένο τῆς Στανάρδο καὶ τὸν ἔκανε πρωθυπουργὸ του.

Ἡ Εἰρήνη ἐναγώρισε τὴν ἀπὸ τὸν θρόνον, διχῶντας ἐκδίχισαι, ἀνυπομονῶντας νὰ τιμωρῆσῃ σκληρὰ ὅλους ὄσους τὴν ἔχουν προδόσει, καὶ μὲ περισσοτέρες φιλόδοξίες ἀπὸ ἄλλοτε. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ φιλόδοξα ὄνειρά τῆς, ἔτρεπε νὰ φανῇ πολλὰ ἐπιτήδεια. Ἐπῆρε, γιὰ νὰ νικήσῃ, νὰ ἔχη ὑπομονὴ καὶ ἔκταμνη. Γι' αὐτὸ χρειάστηκε πέντε ὀλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ προετοιμάσῃ ἄργὰ τὸ θρίαμβὸ τῆς.

Ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος VI εἶχε ἀναμφισπότητως πολλὰ προτερήματα. Ἦταν θαυραλὸς, ἐνεργητικὸς, ἔξυτωνὸς καὶ ἰκανὸς. Κ' οἱ ἀντίπαλοι του ἀκόμη οἱ ἴδιοι παραδεχόντουσαν τὴ στρατιωτικὴν του ἀξία καὶ τὴν ἔξαιρετικὴν του διοικητικὴν. Γιὰ ὄλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἦταν δημοτικώτατος στὸ λαὸ καὶ, ἐπειδὴ ἦταν ἀκόμα ὑπόδειγμα ὀρθοδόξου, ἡ ἐκκλησία δὲν τὸν ἔβλεπε μὲ κακὸ μάτι. Ἐπίσης ὁ στρατὸς τὸν ἀγαποῦσε γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του. Ἐχοντας ὅλ' αὐτὰ ὑπ' ὄψει τῆς ἡ μητέρα

του, ἐργάστηκε βροχὰ, καταχθονία, σατανικά, γιὰ νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τοὺς καλύτερους τὸν φίλους, νὰ τὸν κἀνὴ νὰ φανῇ ἀγνώστου, σκληροῦ καὶ ἀνανδρὸς σὲ ὄσους τὸν ἔχουν ἐνεργητήσι, νὰ τὸν ὑποβίβῃ στήν ἐκτίμησι τοῦ στρατοῦ του, νὰ τὸν καταστήσῃ μισητὸ στὸ λαὸ καὶ νὰ τοῦ ἀμαρῆσῃ, τέλος, τὴν ἐπιστήσῃ τῆς ἐκκλησίας.

Κ' ἐν πρώτοις χρησιμοποίησε ὅλη τὴν ἐπισοφὴν τοῦ ἔξασπασε στὸ γιὸ τῆς, γιὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ μισῇ τὸν Ἀλέξιο Μόξελαι, τὸ στρατηγὸ διηλαθὴ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ στάσι πρὸ εἶχε κἀνὴ στὰ 790, τὸν εἶχε ἀποκαταστήσει στὸ θρόνον του. Τὰ κατάρχεσε δὲ τόσο καλὰ μὲ τὶς ραδιουργίες τῆς καὶ τὶς σκευωρίες τῆς, ὄστε ὄχι μόνον ὁ Κωνσταντῖνος ἔθεσε ὑπὸ τὴν διαμενείαν του τὸν ἐνεργητὴ του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐφυλάσσε καὶ τὸν ἐτιφύλλε!

Ἔτσι ἡ Εἰρήνη εἶχε διπλὸ κέρδος: ἐκδιχῆθηκε ἕναν ἀνδρῶπο, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε προδόσει καὶ συγγενόσους ἔξυγιους ἐναντίον τοῦ γιου τῆς τὰ στρατεύματα τῆς Ἀρμενίας, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὸ κρισιότερο στήριγμα του καὶ τὰ ὁποῖα, μολὲς ἔμαθαν τὴ σκληρὴ καὶ ἄδικη τιμωρία τοῦ εἶχε ἐπιβλήθῃ στὸ λατρετὸ του ἀρχηγὸ, ἐπαναστάτησαν.

Ἀναγκάστηκε τότε ὁ αὐτοκράτορας ὁ ἴδιος νὰ ἐκπαιτεῖσῃ γιὰ νὰ καταστήσῃ μὲ τὸ σκληρὸν τρόπο τὴν στάσι. Μὰ συγγενόσους, ἐπειδὴ παρετηρήθη κάποια κίνησι στήν πρωτεύουσα ὑπὲρ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα του, ὁ Κωνσταντῖνος, κατόπιν ὑποδείξεως τῆς Εἰρήνης, ἐτιφύλλε τὸν κρισιότερο ἀπὸ τοὺς θεῖους του καὶ ἔταξε τὴ γλῶσσα τὸν τεσσάρων ἄλλων. Ἡ πρωτοφανὴς αὐτὴ σκληρότης τὸν δὲν ἄργησε νὰ τὸν καταστήσῃ ἀντιπαθὴ στὸ λαὸ, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τοὺς τιμωρηθέντας πόνιχους.

Τότε ἡ φιλόδοξη Εἰρήνη, γιὰ νὰ κἀνὴ τὸ γιὸ τῆς ἐντελὸς μισητὸ στὸ λαὸ του, κατέρχεσε σὲ μιὰ σκευωρία, πραγματικὰ διαβολικὴ. Ὁ Κωνσταντῖνος VI δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὴ σύζυγόν του, τὴν ὁποῖα διὰ τῆς βίας τοῦ εἶχε ἐπιβάσει ἡ μητέρα του, ἂν καὶ αὐτὴ τοῦ εἶχε γασίσει διὰ ζώσε, τὴν Εἰρηροσύνη καὶ τὴν Εἰρήνην. Γι' αὐτὸ, μετὰ τὴν ἐπισοφὴν τῆς Εἰρήνης στὸ παλάτι, δὲν ἄργησε νὰ ἐρωτηθῇ τορῆλα μὴ ἀπὸ τὰς ἀκολούθους τῆς.

Ἡ νέα αὐτὴ ὄνουαζόταν Θεοδότη καὶ κατήγετο ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλειότερες οἰκογένειες τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Εἰρήνη, ὄχι μόνον ἐνεθάρρυνε τὸ πάθος τοῦ γιου τῆς, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἴδια τὸν παρωτόνε νὰ διώξῃ τὴ σύζυγόν του καὶ νὰ παντρευθῇ τὴν ἀκόλουθόν τῆς. Ἦξεσε ποτὴ καταραγνῆθῃ θὰ προκάλεσε ἕνα τέτοιο σκάνδαλο καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκριβῶς ὑπολόγισε, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σκεδία τῆς.

Ὁ Κωνσταντῖνος VI συμμορφώθηκε ἐγκαρῖστως μὲ τὶς ἐισηγήσεις τῆς, καὶ στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἄπειρος δολοπλοκίας καὶ ραδιουργίες, κατόρθωσε, παρ' ὅλη τὴν ἀντίδρασι τοῦ Πατριάρχου, νὰ κλείσῃ τὴ σύζυγόν του σ' ἕνα μοναστήρι, καὶ νὰ παντρευθῇ, στὰ 795, τὴ Θεοδότη!

Ἀπὸ ποῦ ἡ Εἰρήνη προσέβλεπε, δὲν ἄργησε νὰ σιμῆθῃ. Γενικὴ ἀποδομασία, ἀπ' ἀρχὴ σ' ἀρχὴ τῆς αὐτοκρατορίας, ὑποδέχτηκε τὸ δεύτερο γάμο τοῦ Κωνσταντίνου. Ὁ λαὸς ἤμεινετο ἐναντίον του καὶ ὁ κλήρος τὸν καταεραῖνον μὲ τοὺς κεραινοὺς του. Ἄμα διαβάσει κανεὶς τοὺς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς, θὰ εἶδῃ ἡμέρι ποῖον ἀφαντάστον σμικροῦ παροξισμοῦ καὶ μανίας εἶχε φτάσει ἡ δογμὴ τῆς ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ διγύμου ἡγεμόνος.

Τὸν κόπον ὁ Κωνσταντῖνος VI προσπαθοῦσε νὰ γαλινηθῇ τὴν τρομακτικὴν αὐτὴν καταγινῶ. Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ ἐπιβλήθῃ μὲ τὸ καλὸ, μὰ βλέποντας ὅτι δὲν κατόρθωνε τίποτε, ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποίησῃ βία. Ἀμέσως ἐνήργησε πολυάριθμους συλλήψεις. Ἐκατοντάδες κληρικὸν ἐμυστηγώθησαν, φυλακίστηκαν καὶ ἔξοριστρεκαν.

